

Pa smo spet na začetku novega šolskega leta. Počitnice so za nami, pred nami pa še devet mesecev pridobivanja novih znanj in spretnosti pa tudi druženja s prijatelji ter seveda tudi učenja. Čeprav že marsikdo misli na nove počitnice, moramo biti hvaležni, da se sploh lahko izobražujemo, saj je na svetu še veliko naših vrstnikov, ki nimajo te možnosti. Na svetu je 127 milijonov mladih in 793 milijonov odraslih, ki ne znajo brati in pisati. Največji delež teh je v Afriki. In ravno zaradi tega že od leta 1966 praznujemo mednarodni dan pismenosti, ki je osmega septembra. Ta nas opozarja na to, da je kljub današnjemu razvoju stopnja pismenosti v mnogih državah sveta še vedno zelo nizka. Kar je za nas samoumevno, je za nekatere privilegij. Z mednarodnim dnem pismenosti se začne tudi Nacionalni mesec skupnega branja. Veliko knjižnic bo imelo razne kulturne dogodke, prične se tudi bralna značka; na naši šoli bo ta dogodek 2. oktobra.

Vsem želim uspešen začetek šolskega leta!
Zala Paulina Brišnik

Dogajalo se je ...

PRVI ŠPORTNI DAN

12. septembra smo imeli učenci od 5. do 9. razreda športni dan, in sicer pohod.

ŠMIHEL

Šestošolci smo se podali v Šmihel. Pot je bila dolga. Hodili smo in hodili, skoraj že obupali, a potem le zagledali naš cilj – šolo v Šmihelu. Tam smo pomalicali, se pozabavali in igrali.

Čez nekaj časa smo se vrnili po isti poti proti šoli. Noge so nas že tako bolele, da smo komaj prišli do konca. A zdržali smo in uspešno zaključili naš prvi pohod na predmetni stopnji.

Ilaria Rakun Kokalj, 6. a

DOBROVLJE

Sedmošolci smo se napotili proti Dobrovljam. Ko smo zjutraj prišli v šolo, smo zgrabili vsak svoj sendvič in se odpravili soncu naproti.

Šli smo proti Lokam in nato mimo kmetije Kokal po gozdni poti naprej. Kmalu je bil čas za kratek postanek. Odpočili smo si in načeli sendviče, nato pa nadaljevali s hojo.

Ko smo že pošteno grizli kolena, smo končno zagledali cesto. Naši pogledi so se ustavili na prav posebni klopici. Učiteljica nam je razložila, da je to klopca gospoda, ki je dnevno hodil na Dobrovlje. Nekega dne ga je infarkt in našli so ga na mestu, kjer zdaj stoji ta klopca v njegov spomin. Z zanimanjem smo si jo ogledali in naredili nekaj fotografij. Sledil je vzpon in znašli smo se na cesti. Po njej smo se odpravili do

romarske cerkve sv. Urbana, kjer smo imeli malico. Seveda brez sladkorja ni šlo, zato smo si podelili še sladkarije.

Po počitku smo se začeli spuščati v dolino. Kar naenkrat učiteljica ugotovi, da je pot, po kateri smo nameravali iti, zaraščena. Nakar je odkrila drugo pot, ki je bila malce boljša, čeznjo pa je bilo podrlih še nekaj dreves. To za nas sedmošolce sploh ni bila nobena ovira, zato smo se hrabro podali naprej. Izkazalo se je, da pot vendarle ni mačji kašelj in le s težavo smo se prebili mimo debel in vej. Zaradi spolzkega terena tudi brez padcev ni šlo. Na poti je bilo tudi nekaj skal, na katere smo morali biti še posebej pozorni. Končno smo se prebili na cesto in mirno nadaljevali pot. Prispeli smo v Gozdno šolo, kjer smo si privoščili malo sveže vode iz izvira in si ogledali kapelico. Utrujeni smo nadaljevali pot do Lok in naprej do šole.

Na športnem dnevu sem se imela zelo lepo in prepričana sem, da bi se z mano strinjali tudi moji vrstniki.

Ajda Oblak, 7. a

MENINA

Osmošolci smo se odpravili na Menino planino. Avtobus nas je odpeljal do kmetije Semprimožnik. Do vrha nas je vodila dve uri dolga pot. Med potjo smo si pred »pragom« obrisali čevlje in vstopili v »hišo«. Preden smo »hišo« zapustili, smo si v »kopalnici« umili zobe in si uredili pričesko. Pred zadnjim spustom do koč smo si oči spočili ob pogledu na Kamniško Savinjske Alpe. Pred koč na Menini planini so se pasle krave in konji. Željni počitka smo odhiteli k mizam, kjer smo pojedli zaslužno malico. Pred koč je nogometno igrišče, zato so fantje igrali nogomet, dekleta pa smo se pogovarjala.

Po uri in pol počitka pri koči smo se odpravili proti dolini. Pri kmetiji Semprimožnik nas je že čakal avtobus in nas rahlo utrujene odpeljal v Mozirje. Preživeli smo res lep dan.

Lana Steblovni, 8. a

GOLTE

Devetošolci smo se odpravili peš na Golte. Pot smo začeli pred šolo in se nato odpravili do Gostilne Vid, kjer smo imeli počitek, nato pa je ena skupina odšla na Golte, druga pa do Radegunde.

Jaz sem se odločil za daljšo pot, za na Golte. Že na začetku smo se vzpenjali po strmem klancu. Kar pogosto smo se ustavljali in malicali. Poti kar ni in ni bilo konca. Noge so me zelo bolele, a sem se kljub temu zabaval. V veliko pomoč so mi bile pohodne palice, brez katerih ne bi zmožal priti do vrha. Ko smo prišli do Mozirske koče, sem si oddahnil in privoščil golaž in jabolčni zavitek; oboje je bilo odlično.

Pot navzdol je bila lažja in zabavnejša, saj smo lahko skakali čez korenine, a so mi zaradi tega prsti na nogah skoraj odpadli. Na travniku sem poskušal preskočiti električnega pastirja in pri tem padel na glavo. Mene ni nič bolelo, sošolcem pa je bilo to zelo smešno.

Domov smo se vrnili okoli treh popoldne. Pot me je tako izmučila, da sem mislil, da mi bodo noge odpadle. Kljub temu je bil pohod zelo zabaven.

Oskar Dolšak, 9. a

GOBARJENJE IN LONČARJENJE - naravoslovni dan

V petek, 13. 9. 2019, smo imeli učenci sedmih razredov naravoslovni dan. Zjutraj smo se zbrali pred šolo in se z avtobusom odpeljali proti Lazam. Tam smo se razdelili po razredih. Naš razred se je najprej odpravil gobarit. Na začetku sta nam gobarja iz gobarskega društva predstavila gobe in jih opisala. Po končanem predavanju smo se odpravili gobarit. Gozd sicer ni bil najbolje založen z gobami, nekaj pa smo jih vseeno našli. Večina jih je bila strupenih, a našli smo tudi enega jurčka.

Po eni uri smo imeli odmor za malico, po njej pa smo bili na vrsti za lončarjenje mi. Gospe, ki se s tem ukvarjajo že več časa, so nas seznanile z zgodovino lončarstva. Razložile so nam tudi postopek in kasneje smo lahko pričeli z izdelovanjem tudi mi. Nekateri smo lahko s pomočjo naprave izdelali tudi manjše lonce. Ročno smo izdelali obeske, hišice, najbolj pogumni pa so se lotili izdelovanja živali. Ko smo zaključili,

smo izdelke odnesli v učilnico, pospravili in odšli nazaj proti Mozirju. Imeli smo se lepo in se tudi naučili veliko novega o gobah in lončarstvu.

Tjaša Veber, 7. a

NARAVOSLOVNI DAN V KOBARIDU

Strahote prve svetovne vojne so se dogajale tudi na Slovenskem, tudi področje okoli Kobarida ni bilo izjema. Tam so domačini postavili muzej, v katerem lahko izveš mnogo stvari o prvi svetovni vojni, Soški fronti in življenju v zaledju.

Devetošolci smo se v četrtek, 19. 9. 2019, zgodaj zjutraj zbrali pred športno dvorano. Avtobus nas je odpeljal proti Kobaridu. Med vožnjo nam je učiteljica povedala veliko zanimivih stvari o poti, po kateri smo se peljali.

Prvo postojanko smo imeli v Idriji. Tam smo lahko imeli malico. Po kratkem počitku pa smo se z avtobusom peljali naprej proti Kobaridu.

Ko smo prispeli v Kobarid, nas je avtobus odložil na trgu. Peš smo odšli proti muzeju. V muzeju sta nas pričakala dva kustosa. Razdelili smo se v dve skupini. A razred si je najprej ogledal belo sobo.

V njej smo izvedeli, kako so vojaki živeli na fronti. Bojevali so se pozimi in v zelo težkih razmerah, brez ustrezne opreme, saj so vsi mislili, da bo vojne konec do božiča.

V sobi zaledja nam je kustos povedal veliko o življenju ljudi blizu fronte. Večino ljudi so izselili in premaknili v notranjost, hiše pa podrli in material odnesli na fronto, kjer

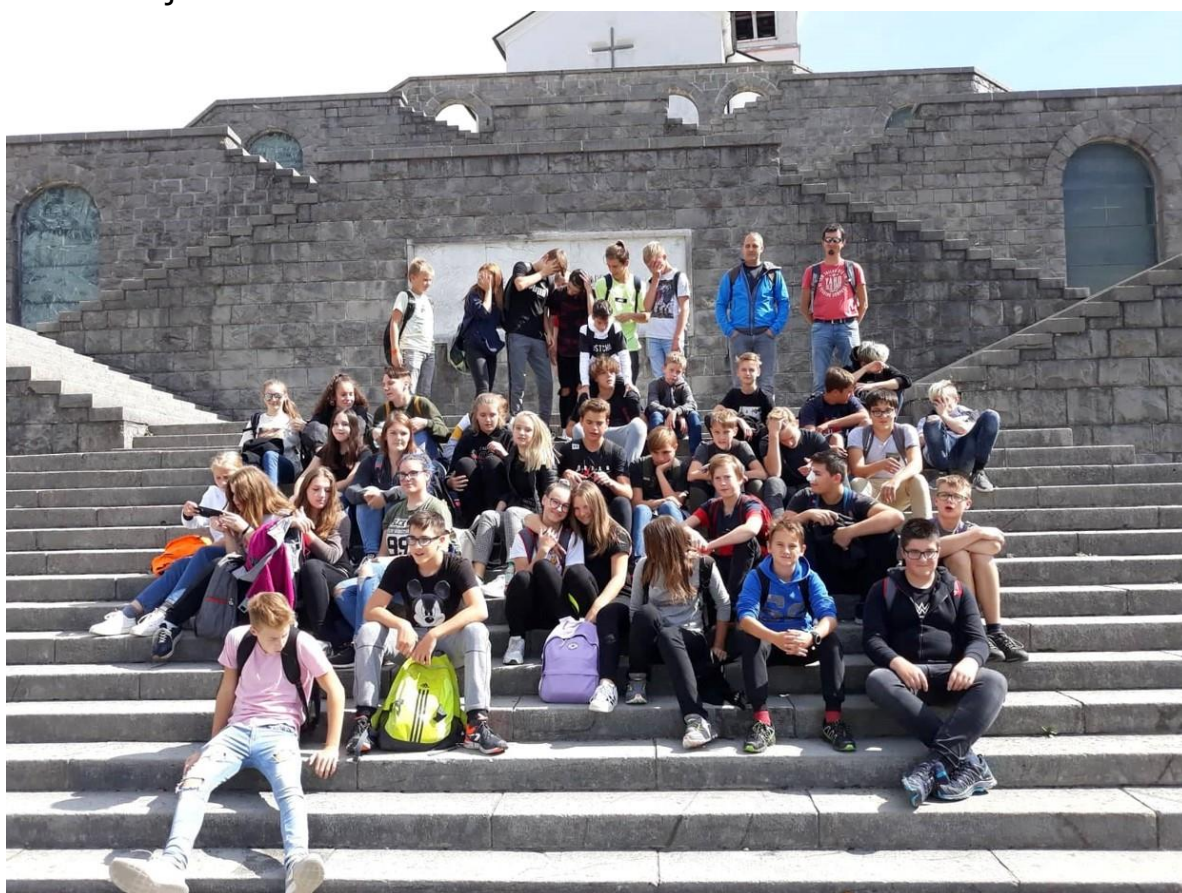
je bil potreben. Prostovoljci, ki so ostali, da bi pomagali oskrbovati poškodovane in tiste, ki se niso hoteli preseliti, so doživeli krutost prve svetovne vojne.

V črni sobi smo videli posledice, ki jih je pustila vojna na vojakih. Mnogo jih je namreč bilo hudo poškodovanih zaradi topovskih izstrelkov in uporabe bojnih plinov.

V naslednji sobi nam je bila prikazana maketa Krna in vodič nam je pokazal, kje in kdaj so potekali boji.

V drugem nadstropju smo lahko sedli v kaverno in poslušali, kaj je o bojevanju napisal eden od vojakov na Soški fronti.

Na veliki maketi Kobarida in okoliških gora nam je bil prikazan "čudež pri Kobaridu". To je bil zadnji boj pri Kobaridu, v katerem je Avstro-Ogrska s pomočjo Nemčije presenetljivo porazila italijansko vojsko. Ogledali smo si tudi kratek film o prvi svetovni vojni.

Po obisku muzeja smo peš odšli h Kostnici nad Kobaridom. To je cerkev, okoli katere so naredili spomenike z imeni in posmrtnimi ostanki italijanskih vojakov, ki so svoja življenja izgubili v bojih okoli Kobarida. Cerkev smo si lahko ogledali tudi od znotraj. Z avtobusom smo se nato odpeljali še v trdnjavo Kluže. Tam smo se lahko sprehodili okoli trdnjave in si razmigali noge. Odpeljali smo se še do Naravnega rezervata Zelenci.

Po ogledu vseh znamenitosti v Kobaridu in njegovi okolici nas je do Mozirja čakala dolga vožnja. Domov smo prispeli pozno popoldan.

Na naravoslovnem dnevu smo videli in spoznali veliko novih ter zanimivih stvari.

Gašper Repše, 9. a

RAKOV ŠKOCJAN – šola v naravi

Od ponedeljka, 16. septembra, do petka, 20. septembra, smo osmošolci uživali v šoli v naravi v Rakovem Škocjanu. Z nami sta bili naši razredničarki Jana Pahovnik in Tanja Pogorevc Novak ter učiteljica angleščine Alenka Kristan.

V Center šolskih in obšolskih dejavnosti Rak smo prispeli ob 10. uri. Sprejel nas je upravitelj doma in nam predstavil hišni red. Nato smo hitro zasedli naše sobe, dekleta v brunarici in fantje v hiši. Po kosilu smo odšli na prvi pohod, kjer smo se na vsakem koraku srečali s kraškimi pojavi. Videli smo Veliki in Mali naravni most, ki sta nastala, ko se je porušil strop podzemnega rova. Pod njima zdaj teče voda med Cerkniskim in Planinskim poljem. Šli smo do Tkalce jame, katere ime naj bi izhajalo iz zgodbe o tkalcu, ki je ob nedeljah tkal v jami, nato pa še do udorne vrtače Kotel. Po večerji smo imeli še nočni sprehod do mosta želja, kjer je marsikdo pomislil na kakšno svojo skrito željo. Ob 22. uri so se v domu ugasnile luči in mi smo hitro zaspali.

V torek zjutraj smo se učenci 8. a s kolesi odpeljali do Cerkniskega jezera, ki je eno največjih presihajočih jezer v Evropi. V času našega obiska je imelo nizek vodostaj, ko pa ga večdnevne obilne padavine napolnijo, je največje jezero v Sloveniji. Učenci 8. b pa so si dopoldan ogledali Zelške jame. Popoldne smo streljali z loki in postali stezosledci. Spoznavali smo iztrebke in lobanje divjih živali. Zvečer smo v skupinah ustvarjali slike iz naravnih materialov, kasneje pa so fantje gledali nogomet.

V sredo pa so se učenci 8. b odpeljali do Cerkniskega jezera, učenci 8. a pa smo odšli v Zelške jame. Zelške jame so 3 kilometre dolg jamski sistem. Skozi njih teče reka Rak, ki priteče s Cerkniskega polja. Popoldne smo imeli urjenje iz preživetja v naravi. Najprej smo zakurili ogenj, nato pa smo zgradili bivake. Zvečer smo imeli dramski

večer, kjer smo si v skupinah izmislili dramsko igro in jo nato tudi odigrali, pri tem pa smo se zelo zabavali.

V četrtek smo odšli do bližnje reke, kjer smo se vozili s kanuji. Veslali smo do jeza in potem nazaj do izhodiščne točke. Popoldne pa smo imeli orientacijski tek. Nato so fantje zamesili testo za buhteljne, dekleta pa smo jih napolnili z nadevi in jih spekle. Zvečer nas je čakala še slepa pot. S prevezanimi očmi smo po gozdu hodili ob vrvici. Gospa Mira iz doma pa nas je plašila z zvoki divjih živali. Po tej dogodivščini smo zvečer ob ognju pekli hrenovke, jedli buhteljne, ki smo jih prej naredili, peli pesmi in se krasno imeli.

V petek dopoldne smo učenci 8. a odšli po kamero, ki jo je b-razred nastavil že v torek. Takoj smo si z zanimanjem pogledali posnetke. Do vabe je prišla medvedka z mladičkom in še trije odrasli medvedi. Bili smo navdušeni. Hrana v bližini kamere je privabila tudi kuno, lisico, jazbeca in detelja. Potem pa smo odšli še na plezanje po naravni steni. Bilo je res adrenalinsko. Čakalo nas je le še kosilo in pot domov. V Mozirje smo prispeli ob 15. uri. Kljub temu da smo bili vsi kar malo utrujeni od vseh dejavnosti in dogodivščin, smo se zagotovo veliko naučili in si bomo to šolo v naravi zapomnili za vedno.

Zala Paulina Brišnik, 8. a

Domisljija ne pozna meja

BEG PRED VOLKOM

Pred davnimi časi je za devetimi gorami stal grad. V gradu je živel kralj, ki je imel za hči čudovito princeso. Princesi je bilo ime Rdeča kapica.

Nekega dne pa je kralj zbolel. Rdeča kapica ga ni znala pozdraviti. Med spanjem je na žalost vseh umrl. Rdeča kapica je našla sled, da za smrt kralja ni bila kriva bolezen, ampak nekdo drug. Vsem na gradu je rekla, naj bodo pozorni, če se jim bo zdelo kaj sumljivo.

Pepelka, njena sestrična, je poklicala raziskovalce tri prašičke, ki so obljubili, da bodo stvar raziskali. Čez nekaj dni so ugotovili, da je bil kriv volk, ki se je pritihotapil na grad z namenom, da bi kralja zastrupil. Volk je bil najnevarnejši tam naokoli. Vsi so zbežali.

Rdeča kapica je šla živet k sedmim kozličkom. Prijazno so jo sprejeli. Tam je živela nekaj časa, a potem je spet prišel volk. Hotel je odpihniti hiško, a mu na srečo ni uspelo. Kozlički in Rdeča kapica so pobegnili skozi dimnik in skočili na najbližje drevo. Zbežali so k raziskovalcem, trem prašičkom. Tudi tam je volk napadel. Zbežali so v skrito Smrčjo vas. Volk se je pridružil Gargamelu, saj je hotel uloviti princeso Rdečo kapico. Gargamel in volk nista odkrila Smrčje vasi.

Na srečo se je vse lepo končalo, saj so Smrkci ulovili volka in ga odpeljali v zakleto vas, Gargamel pa je od starosti umrl. Vsi so bili srečni do konca svojih dni.

Julija Vrečar, 6. b

PUJSEK NA BELEM KONJU

Nekoč je živel pujsek Tone. Živel je v hiški z mamo in očetom. Imel je veliko srečo, saj sta mu mama in oče izpolnila vse želje. In nekega dne si je ta pujsek zaželel, da bi postal jezdec belega konja. Mama in oče sta se zaskrbljeno spogledala in se odločila, da mu bosta tudi to željo uresničila, vendar si jo bo moral zaslužiti z dobrim delom.

Pujsek je zaskrbljeno pomolčal, saj mu doslej ni bilo potrebno še nič storiti. Potem pa je čez nekaj sekund vseeno privolil.

Pujsek se je na bližnjem ranču izuril za najboljšega jezdecu daleč naokoli. Na svojem belem konju je odšel po svetu iskat dobra dela. Potoval je in potoval in nekega dne prišel v mesto treh pujskov. Ravno je videl, da tri pujske napada lačni volk, ki je bil že na strehi in se pripravljaj, da skoči skozi dimnik v hišo. Pujsek je skozi okno videl, kako trije pujski kurijo ogenj in čakajo, da pade volk v njihov lonec. Ker je bil ta pujsek prijazen in ni hotel, da bi volka opeklo, ga je privezal na rep svojega konja in potegnil iz dimnika.

Volk in pujsek sta se skupaj odpravila na nove avanture, vendar je moral volk pujsku obljubiti, da bo postal vegetarijanec.

Ilaria Rakun Kokalj, 6. a

PIKIJEVO ŽIVLJENJE

Moje ime je Piki. Sem psiček - labradorec. Kot mladiček sem odraščal brez očeta. Z mamom ter sesticama in bratcem sem preživel življenje v zavetišču. Moja mami Lisa je bila potepuška psička. Prvotno je živela pri bogati družini, a ko so ugotovili, da ni čistokrvna labradorka, so jo vrgli na cesto.

Tako je nekega dne srečala staro psičko, ki ji je nadomestila mamo. Pri njej je živela, dokler je nekega dne ni našel Maks. Maks je bil zaposlen v zavetišču in je mojo mamo sprejel. Kmalu so ugotovili, da je moja mami breja. Dobila je štiri mladičke: Pikija (mene), Mino, Mio in Maja. Vsi so imeli ime na M, razen jaz. Mami mi je že kot mladičku pravila, da sem poseben in da bom v življenju srečen in uspešen. Ime na P mi je verjetno dala, ker sem poseben.

Mojemu očetu je bilo ime Rex. Moja mami mi je pripovedovala, da je bil prijazen, vendar ni bil pogumen, saj nas je zapustil. Z mamico se strinjam, a še vseeno si na vso moč želim, da bi ga lahko spoznal. Lepo smo živeli. V zavetišču smo dobili hrano in prebivališče, obenem pa je bil to odličen kraj za spoznavanje drugih psičkov in psičkov.

Nekega dne smo moji sestrici, brat in jaz ugotovili, da je mami poginila. Vsi smo bili potrti in žalostni. Rekli smo, da bomo za vedno ostali v zavetišču, kjer je naš pravi dom. Pa se je naša obljuba kar kmalu prelomila. Zavetišče se je odločilo, da smo že dovolj stari za posvojitev. In tako ni minilo pet dni, že se je prikazala družina, ki je iskala prijaznega in družabnega psa. Izbrali so Mino. V njeni novi družini sta bili dve majhni deklici. Mina je bila zelo ljubezniva in je čustva drugih postavila pred svoja. Verjel sem, da se bo imela lepo. Tri dni zatem je prišla druga družina. Iskali so atletskega psa. Izbrali so Maja. Maj je zelo rad tekal in je bil popoln za to družino. Družina ni imela otrok. Bila sta le mlado dekle in mlad fant. Bili so popolna kombinacija. Teden kasneje je prišla družina, ki je hotela hišnega psa. Hišni pes je pes, ki se pusti božati, je len in ljubezniv. Izbrali so Mio. Mia je bila lena in rada je imela, da je bila vsa pozornost obrnjena nanjo. Z Mio sva se poslovila. Povedal sem ji, da naj se ne boji, saj ji bo lepo. In tako so odšli. Ostal sem sam. Bil sem osamljen in žalosten.

Ni minil niti en teden, že je prišla družina, ki je iskala psa čuvaja. Čudil sem se, ker so imeli zraven borderskega ovčarja Nera. Družina je izbrala mene. Tako sem se z njimi odpravil v Ljubljano. Komaj so me spravili v mučilno napravo, ki spušča grozne zvoke. Ta stvar se je imenovala avtomobil. Avtomobil mi ni bil všeč. Raje bi se peljal s kolesom. Imeli so me v kletki. Nekaj časa sem lajal, na koncu pa zaspal. Zbudil sem se, ko smo se ustavili. Družina, ki me je vzela, je živela sredi Ljubljane. Imeli so prečudovito hišo z dvoriščem. Tam sem se lahko igral. V hiši sem imel svojo sobo. Bila je pri vhodu, saj bi moral služiti kot pes čuvaj. Nero mi ni bil všeč. Zmeraj je bil resen. Bil je odličen v agilityju. Tako je prislužil veliko denarja. Jaz pa sem imel vlogo

čuvati denar. Nero je bil nesramen. Ko so nama prinesli hrano, sem lahko pojedel le malo, ostalo je zahteval zase. Skoraj sem stradal, zato sem se neke noči poiskal škatlo z briketi, jo prevrnil in začel jesti. Nero me je izdal. Začel je lajati. Vsi so se zbudili in me za kazen, ker sem to storil, zaprli v sobo za cel naslednji dan.

Ko sem nekega dne mirno spal, sem zagledal luč. Mislil sem, da so vlomilci, a luč se je večala in bila je rdečkaste barve. To je bil ogenj! Začel sem lajati, a me nihče ni hotel poslušati, ker so verjetno mislili, da sem samo žalosten in tulim. Stekel sem po stopnicah in zbudil družino. Bili so prestrašeni. Ni bilo izhoda. Deček in deklica sta začela jokati. Bilo ju je strah. Tudi mene je bilo. Poskušal sem ju pomiriti s tem, da sem pustil, da sta me božala. Malo sta se umirila. Kljub temu da mi ni bilo všeč, da sta me božala po repu, sem potrpel. Vedel sem, da moram. Nero se je skrtil v kot in cvilil. Niti pomislil ni, da bi pomagal. Vedel sem, da moram nekaj storiti. Zaslišal sem gasilske sirene, ampak oni nas niso mogli rešiti. Zamislil sem si pot, po kateri bi družini lahko uspelo uiti. Zalajal sem in pokazal, naj mi sledijo. In res so mi. Vodil sem jih skozi ogenj. Tudi Neru sem ponudil pomoč. Čeprav je bil nesramen do mene, je bil še vedno pes. In pravilo je, da če je pes v težavah, mu mora drugi pes pomagati ne glede na situacijo. Družino sem vodil in nazadnje nam je uspelo priti iz goreče hiše. Rešili smo se. Gasilci so družini pomagali in jih zavili v odejo, da bi jim bilo bolje. Jaz sem bil ranjen. Tudi moje rane so oskrbeli. Nero edini ni bil poškodovan.

Družina, ki me je posvojila, je povedala, da sem jih vodil, da so prišli živi iz hiše. Bil sem nagrajen. Nero je od takrat bolj prijazen z mano. Srečal sem celo Maja, ki dela z gasilci. Povedal mi je, kaj vse je že doživel. Bil sem vesel. Rešil sem pet življenj. Mama je imela prav. Mogoče sem res poseben. Poseben na drugačen način. Poseben oziroma pogumen in ljubezniv. Vedno si bom zapomnil, kaj se je zgodilo, saj sem dokazal, da se tudi skozi najmočnejši ogenj najde pot na drugo stran.

Žana Praunseis, 6. b

DEKLICA, KI RAZUME ŽIVALSKO GOVORICO

Predavnimi časi je živel deklica Amadeja. V šolo ni hodila, saj je bila dovolj pametna, da je preskočila vse razrede. Imela je dolge črne lase, ki so bili ponavadi speti v visok čop. Imela je 15 let. Starši so jo pri njenih enajstih zapustili. Živela je sama v majhni leseni hiški sredi gozda. Živela je sama s psom. Z njim se je pogovarjala, kot bi jo razumel. Zdelo se ji je, da sliši besede: Da. Ne. Zakaj? Klicala ga je Beli, ker je bil bele barve. Sama si je kuhala, pospravljala in opravljala vsa hišna opravila.

Neke noči, ko je spala, je zaslišala dva glaska. Prvi je rekel: »Si prepričan, da spi?« Drugi pa mu je odgovoril: »Ne čisto. Naj še enkrat preverim.«

Ko je to slišala, je na rahlo zasmrčala. Nato je rekel drugi glas: »Zdaj sem prepričan, da spi. Saj si jo slišal, kako je zasmrčala.«

Prvi glasek mu je odgovoril: »Ja, Beli, nisem gluhi!«

Ko je slišala, da je tisti mali glasek rekel Beli, je onemela. Saj tako je ime njenemu psu. Še naprej je poslušala pogovor.

»No, Črni, bi šla?«

»Seveda, zakaj pa ne.«

Deklica se je počasi in tiho obrnila. Zagledala je dve postavi. Prva je bila postava psa, druga pa postava miši. Amadeja je začudena ugotovila, da razume živalsko govorico.

Takrat pa je Črni vprašal Belega: »Hej, si ji potrosil čarobni prah zvečer v čaj?«

Beli mu je odgovoril: »Seveda. In prepričan sem, da je vsega spila.«

Amadeja je seveda vedela, da ni spila vsega čaja, saj ji ni bil všeč. Več kot polovico ga je zlila stran, ko Beli ni gledal.

»V redu,« je rekel Črni. »Potem lahko odideva.«

Takrat je deklica zaslišala, kako je Črni rekel: »Ena, dva, tri, odpri portal se ti!«

In takrat se je v steni prikazala bela luknja. Amadeja je razločila, da je to portal. Videla je, kako sta Beli in Črni vstopila v luknjo in takoj izginila z njo vred. Vstala je iz postelje in poskušala odpreti portal. Ni ji uspelo, čeprav je poskusila vse. Legla je nazaj v posteljo in zaspala.

Zbudila se je, ko je sonce vzhajalo. In ko je pogledala ob posteljo, je zagledala Belega, ki je spal. Vstala je in opravila vsa opravila. Ko je začelo sonce zahajati, si je pripravila čaj. Pustila ga je na mizi in odšla ven. Skozi okno je opazovala, kako je Beli v čaj natrosil nekakšen prašek. Ko je prišla nazaj, ni hotela spiti čaja, saj je vedela, da bo, če ga spiže, takoj zaspala. Šla je k umivalniku in se pretvarjala, da pije čaj, v resnici pa ga je zlival v odtok. Amadeja se je odpravila spat in prejšnja noč se je ponovila. Isti pogovor in isto izginjanje v portal.

Minevali so dnevi in Amadeja je vsakič naredila isto. Neke noči je bila tako radovedna, da se je odločila, da bo Belemu in Črnemu povedala resnico. In res! Ko sta skoraj odšla v portal, je skočila iz postelje in zakričala: »Poznam vajino skrivnost!« Oba sta obstala in Beli je začel jecljati: »A-a-a na-na ju ra-razumeš?«

Amadeja je pokimala: »Seveda. Vem tudi za čarobni prah ter za portal. A v resnici me zanima, kaj je za portalom?«

Beli je nekoliko bolj sproščeno odgovoril: »Če hočeš res izvedeti, pa pridi z nama.«

Amadeja je vsa vesela odgovorila: »V redu. Pa pojdimo!«

In res je Črni odprl portal in so odšli. Sprva je bilo Amadeji čudno, ko je hodila skozi belo svetlobo, nato pa so se kar naenkrat znašli v velikanskem parku. Tam je bilo polno psov, ki so se igrali. Nekateri so se igrali sami, drugi pa v družbi drugih psičk ali psičkov. Ko so prispeli, so Amadejo vsi čudno gledali. Beli jim je razložil celotno zgodbo in takoj zatem so jo vsi postavljali čudna vprašanja. Na nobeno ni odgovorila, a takrat je zaslišala majhen cvileč glasek. Rekla je: »Vsi utihnite. Ne slišite, da nekdo cvili od bolečine!« Vsi so utihnili in stopili korak stran. Tam je bila majhna psička, ki skoraj ni dihala. Amadeja je vprašala: »Si v redu?«

Majhna psička je odgovorila: »Ja, v ledu sem.«

Amadeja pa je odgovorila: »V redu. Kako ti je ime? Imaš mogoče ti kakšno vprašanje zame?«

Majhna psička je rekla: »Ime mi je Pika. In imam eno vplasanje zate. So ti vsec psi?«

Amadeja je odgovorila: »Ja, seveda, zakaj pa?«

Pika je odgovorila. »Kel nekateri ljudje ne malajo psov in jih zato zapustijo, kot so zapustili mene.« Po zadnji besedi je planila v jok.

Amadeja jo je tolažila: »Poslušaj, Pika. Zelo mi je žal za tvojo preteklost, ki ni bila lepa. Verjemi mi, da bo tvoja prihodnost zagotovo čudovita.«

Pika je nehala jokati in se zahvalila Amadeji. Nato je odšla. Nadaljevali so pot in prišli do velikanske zgradbe. Ko so vstopili, je Amadeja zagledala velikansko tablo. Na njej je bil tortni prikaz. Iz njega je razbrala, da število zapuščenih psov narašča. Belega je vprašala: »Beli, zakaj število zapuščenih psov narašča?«

Odgovoril je: »Poslušaj, Amadeja, obstaja čarovnica Menčka. Obožuje mačke in sovraži pse, zato se ponoči ljudem vtihotapi v glavo ter jih začara. Ljudje naslednje jutro vstanejo z močno željo, da bi umorili svojega psa. Na srečo naša vila Persa urok ublaži in ljudje pse samo zapustijo. Odvržejo jih ob cesto in odidejo stran. Mi te pse sprejmemo in jim ponudimo dom. Uroka ne moremo preprečiti. Ne sovražimo mačk. V bistvu je ravno nasprotno! Hočemo se igrati z njimi, a jih čarovnica Menčka spremeni v nesramne do živali in ljubeznive do ljudi. Ne vemo, kaj naj storimo. Tu imamo zatočišče tudi za miši, ki jih mačke želijo pojesti. Vidiš, Črni je ena od teh miši. Kakorkoli, rabimo pomoč in naše edino upanje si ti. Moraš premagati Menčko!« Amadeja je bila osupla. Ni marala mačk, a so se ji začele smiliti. Razumela je, da so tako nedružabne zaradi čarovnice Menčke. Odločila se je, da bo skovala načrt. Vprašala je Belega: »Beli, ali lahko urok ustavimo za zmeraj?«

Odgovoril je: »Na žalost ne. Druge generacije ga lahko podedujejo.«

Amadeja je žalostno vprašala: »Torej uroka ne moremo ustaviti za zmeraj? Lahko pa ga zmanjšamo?«

Beli je odgovoril: »Tako je.«

Amadeja je rekla: »Vem, kako zmanjšati urok! Ampak bom za to potrebovala sedem tvojih dlak, Črni, in tri tvoje, Beli.«

Beli in Črni sta se strinjala in Amadeja je vzela dlake in prosila Belega: »Mi podaš še čarobni prah?« Vse skupaj je dobro premešala in rekla: »Dobro, zdaj moramo še samo poiskati Menčko.«

Beli je rekel: »Dobro, sledi mi. Zate Črni pa bo bolje, da ostaneš tu.«

Črni je res ostal, Amadeja pa je sledila Belemu v črni portal. Znašla sta se pred črnim gradom. Na njem je bilo ogromno mačk. Beli je iznenada zatulil in kot bi mignil, se je pred njima znašla Menčka. Imela je dve mačji ušesi in dolg rumen rep, ki se je skladal z njenimi lasmi. »Koga pa imamo tukaj? No, povejta, po kaj sta prišla? Verjetno sta prišla prosit za usmiljenje.« Zasmejala se je, kot bi bila rahlo nora. »No, izpljunita že! Nimam ves dan časa!«

Amadeja je rekla: »V bistvu nisva prišla po usmiljenje. Prišla sva te pokončat!« In res je Amadeja vrgla čarobno snov v čarovnico, ki je zakričala, nato pa se razbčlinila v prah.«

»Kaj je bilo tam notri, da je pokončalo čarovnico?« je vprašala Beli.

»Dlake dveh bitji, ki ju je čarovnica najbolj sovražila, in toliko čarobnega prahu, da zaspiš za večno.«

Beli je ponosno rekel: »Res si naša junakinja, Amadeja. Urok smo ublažili, a na žalost ne premagali. Še obstajajo slabe mačke ter slabi ljudje. Tega pač ne moreš spremeniti, lahko pa se potrudiš in narediš situacijo vsaj malo boljšo, kot si to naredila ti!«

Amadeja je odgovorila: »Prav imaš. Zato morava naučiti tiste ljudi, ki pse kar zapuščajo, da imajo psi dušo in srce včasih večje kot oni sami. Zdaj pa pojdiva in proslaviva, da sva premagala čarovnico.«

Beli jo je popravil: »Ti si premagala čarovnico.«

Amadeja se je nasmejala in z Belim sta odšla. Vsi so proslavljali, čeprav so na svetu brezcutni ljudje, jim moramo pokazati, da so tudi živali živa bitja.

Žana Praunseis, 6. b

Naša doživetja

PRVO DRSANJE

Prelepega zimskega dopoldneva je mami zazvonil telefon. Poklical je stric, ki se mu je porodila briljantna ideja. Mami je predlagal, da bi me peljal na drsališče. Najprej ni bila preveč navdušena, potlej pa je vseeno, po vztrajnem nagovarjanju strica, popustila.

Svojega veselja nisem mogla skriti. Hitro sem se oblekla in stekla k vratom, kjer me je že čakal stric. Odpravila sva se proti drsališču, a po prihodu razočarano ugotovila, da je zaprto. Na srečo je imel stric še enega asa v rokavu in kar odneslo naju je proti drugemu najbližjemu drsališču, ki je bilo odprto.

Sledila je naporna izbira drsalk. Ker je bilo to moje prvo drsanje, svojih še nisem imela. Veliko sem jih preizkusila. Ko sem že skoraj obupala, sta stric in prijazen izposojevalec našla take, ki so se moji nogi prilegali, kot so se Pepelki stekleni čevlji.

Napočil je čas za drsanje. Stopim na drsališče in že se zasliši tresk. Prvič padem. Stric se je ozrl in zagledal moj presenečeni pogled. Potolažil me je s pregovorom, da vaja dela mojstra.

Po pol ure sem znala že dovolj, da sem lahko drsala v krogih kot ostali. Na to sem bila tako ponosna, da sem se zagnala in pričela z drsanjem. Vse bi bilo kot iz

pravljice, če ne bi drsala v napačno smer. Stric me je še pravočasno dohitel in k sreči nisem povzročila nobene nesreče.

Po treh urah sem imela drsanja dovolj. Ko sem snela drsalke, sem se zazrla v svoje premočene hlače. Mama mi je v nahrbtnik vtaknila rezervne, tako da si s tem nisem več belila glave. Za konec prečudovitega dne sem dobila še vročo čokolado.

Drsanje je res zabavno in imela sem se čudovito. Predlagam, da ne obupate pri prvem padcu, ampak vztrajate, dokler ne boste zadovoljili svojih želja in pričakovanj.

Ajda Oblak, 7. a

DAN MED CVETLICAMI IN DINOZAVRI

Čisto navadno spomladansko jutro se je ob sončnem vzhodu spremenilo v zelo razburljiv dan. Moji in bratovi babici se je namreč porodila ideja, da bi se lahko iz Kamnika sprehodili do Arboretuma Volčji Potok. Hitro smo se uredili in ubrali pot pod noge.

Čeprav sva bila z bratom med potjo že malo utrujena, se nisva ustavila. Ko smo pri vhodu kupili karte, smo lahko začeli z ogledom. Že ob prvem pogledu na Arboretum sem lahko čutila vznemirjenje ob tolikšnem številu najrazličnejših cvetlic. Najprej smo si ogledali manjšo razstavo kitov in ork. Med opazovanjem kitov me je najbolj pritegnila skulptura, ki je prikazovala srce sinjega kita. Po končanem ogledu orjakov iz globin smo nadaljevali po ogledni poti. Prišli smo do premikajočih dinosavrov, kar je bila zame prav posebna izkušnja. Ob ogledu sem se na trenutke počutila kot prava turistka, saj sem nenehno fotografirala.

Po malici sem se odločila povzpeti do razglednega stolpa, se sprehodila po francoskem vrtu in se s težavo prebila do izhoda iz labirinta. Končno je napočil čas, ko smo prišli do štirih razstav, na katere sem sama najbolj čakala. Prva je bila razstava kaktusov. Ogledovala sem njihove najrazličnejše oblike in barve. Eden izmed kaktusov je bil celo večji od mene in me je prestrašil do kosti. Nadaljevali smo do sobe, kjer sem ogledovala prečudovite orhideje, med katerimi se je nahajal manjši umetni slap. V naslednji sobi so prosto letali eksotični metulji. Nekateri so celo pristali na meni, mojemu bratu pa je na roki pristal prav poseben moder metulj. Razstave so se nadaljevale tudi zunaj, kjer so bile nasajene narcise in tulipani. Uporabili so stare avtomobile in vanje nasadili rože, nekatere dele pa so porisali.

Pred odhodom smo se usedli v manjšo kavarnico in si privoščili kepico sladoleda. Nad celotno razstavo smo bili navdušeni, edino brata cvetje ni najbolj privlačilo. V poznih popoldanskih urah smo se utrujeni odpravili proti domu.

Tjaša Veber, 7. A

Naši sorojenci

BRAT IN SESTRA

Mojemu bratu je ime Andraž. Star je 21 let. Ima rjave lase, ki mu segajo do ušes. Ima rjave oči. Njegova polt je mešanica med svetlo in temno poltjo. Visok je 184 cm, tehta pa približno 78 kg. Ima dve sestri, in sicer mene ter mojo sestro Nino. Obiskuje Pedagoško fakulteto v Mariboru, saj bi rad postal učitelj razrednega pouka. Je zelo športno aktiven in rad hodi v hribe. Že devet let trenira košarko. Začel je pri mojih letih in igra še danes, in sicer igra za Košarkarski klub Nazarje.

V osnovno šolo je hodil v Mozirje, v srednjo pa na gimnazijo v Velenje. V osnovni šoli je bil predsednik v 8. in 9. razredu, poleg tega pa je v devetem osvojil še priznanje za športnika leta.

Moji sestri je ime Nina. Stara je 20 let. Ima kodraste lase, ki so svetlo rjavkaste barve. Segajo ji do polovice hrbta. Ima čokoladno rjave oči. Je bolj svetle polti, a se rada sonči, zato je njena koža poleti temnejša. Visoka je 185cm, tehta pa približno 72 kg.

Rada bere in je zelo športno aktivna. Obiskuje Pedagoško fakulteto v Ljubljani. Tam se uči, da bi postala logopedinja/surdopedagoginja, to pomeni, da bi pomagala ljudem, ki imajo govorno-jezikovne motnje ali okvaro sluha. Poleg tega že 10 let trenira odbojko. Začela je pri 10 letih in danes sodeluje z enim od najboljših odbojcarskih klubov v Sloveniji, in sicer z OK Šempeter. V osnovni šoli v Mozirju je v devetem razredu osvojila priznanje za športnico leta. Osnovno šolo je obiskovala v Mozirju, gimnazijo pa v Velenju.

Andraž in Nina sta moja velika vzornika.

Žana Praunseis 6. b

MOJ BRATEC

Mojemu bratcu je ime David. Hodi v prvi a in uživa v šoli. Star je šest let in pol. Rad se igra z avtomobilčki in kockami. Ima tudi veliko prijateljev. Večkrat se druži z njimi tudi po šoli. Hodi na rokomet.

Visok je 130 cm težek pa 22 kg. Je največji v razredu. Njegovi hobiji so igranje nogometa in košarke, igranje z igračami in včasih tudi ustvarjanje. Rad ima mačke in pse. Veliko mu pomeni, če si vzamem čas zanj in se skupaj igrava. Včasih mi tudi kaj uniči, a to ne spremeni dejstva, da ga imam rada. Ne vem, kaj bi brez njega, saj je zabaven, igriv in nagajiv.

Julija Vrečar, 6. b

Intervju**MONIKA HRASTNIK**

Monika Hrastnik je slovenska tekmovalka v gorskem kolesarstvu. Je slovenska in evropska prvakinja v spustu z gorskim kolesom, slovenska kolesarka leta 2018 (že tretjič zapored), športnica leta Zgornje Savinjske doline ...

Lani je utrpela poškodbo in se letos avgusta vrnila na steze. Je preprosta, prijazna in izredno simpatična punca. Sem pa ponosna, da je moja soseda in sokrajanka.

Najprej mi povej, kako je s tvojo poškodbo? Si jo uspela v celoti pozdraviti?

Lanska poškodba se je dejansko čisto zacelila. Bila sem šest tednov na berglah, kar nekaj časa so trajale fizioterapije. Prvič sem začela spet voziti konec januarja, zdaj pa je v redu in nimam več takšnih bolečin.

Kdaj si se začela ukvarjati z gorskim kolesarstvom?

Začela sem s 4-krosom pri osemnajstih letih, za to me je navdušil bratranec. S spustom pa sem začela pri dvajsetih. Letos je moja peta sezona.

Kdo ti servisira kolo in kako pogosto je to potrebno?

Letos sem prvič v profesionalni ekipi, tam imam svojega mehanika Mirija. Na voljo mi je bil na vseh treningih. Iz vsake vožnje sem šla v boks in mi je pogledal kolo. Če je bilo vse v redu, sem nadaljevala s treningom. Letos je bilo kolo vseskozi servisirano.

Koliko stane takšno kolo?

Profesionalno kolo za dirke stane veliko, lahko ga sestaviš za šest, osem tisoč evrov. Veliko, če pa ga uporabljaš rekreativno, pa ga dobiš za dva tisoč petsto evrov.

Kaj šteješ za tvoj največji uspeh?

Dejansko mojo celotno lansko sezono, ko sem bila v svetovnem pokalu peta.

Gorske tekmovalke med seboj tekmuje, se je med vami spletla tudi prijateljska vez?

Ja, veliko punc je moje starosti in se kar razumemo, vsako leto bolj. Pomagamo si na progi. Ko imamo ogled proge, gremo kdaj skupaj in si pokažemo kakšno linijo. Ko pa je vožnja na čas, pa da vsaka svoj maksimum od sebe, na cilju pa smo spet vse prijateljice.

Kako se pripravljaš na tekme?

Po poškodbi sem imela prvič svojega trenerja, sva skupaj trenirala. Drugače veliko delam na kondiciji, fitnes za fizično pripravljenost, pomembno pa je, da si čim več na »downhill« kolesu.

Kaj praviš na to, da tvoja disciplina NI olimpijska disciplina?

Veliko smo prikrajšani. Lahko bi bila olimpijska, marsikaj bi bilo boljše. Kolikor mi je znano, bo ostalo tako, kot je.

Kako je tvoja družina, predvsem tvoja mama, sprejela, da se ukvarjaš s tako nevarnim športom?

(smeh) Mama je postopoma sprejela, ati je navdušen, sestri tudi, čeprav se bojita zame. Mama pa itak dela veliko paniko, pride navijati na dirke, ampak z zaprtimi očmi.

Te družina spremlja na tekmah?

Kar se tiče slovenskih dirk so kar redni na tekmah, zadnje leto tudi v tujini na dirkah za svetovni pokal, kar mi zelo veliko pomeni.

Zaradi tekem precej potuješ okrog, imaš možnost in čas še za ogled krajev, v katerih tekmuješ?

Bolj ne kot ja. Odvisno je od tega, za koliko časa grem. Če potujem z letalom in sem kakšen dan prej tam, imam čas. Drugače pa se pripravljam na dirko.

Kaj počneš v prostem času?

Študiram, trenutno sem zaključila drugi letnik. Sem vesela za to. Rada pomagam doma, se družim s prijatelji, delam izdelke iz lesa in se družim s svojima dvema psoma. Rada pa se ukvarjam s katerikoli športom.

Ustvarjaš tudi lesen nakit, mi lahko poveš kaj o tem?

Ati je miza, tako da se že od malih nog ukvarjam z lesom. V prvem študiju sem študirala in zaključila oblikovanje materialov, kjer je bil poudarek na lesu. Ko imam čas, sem cele dneve v delavnici.

Zelo dobro si igrala tudi harmoniko, še raztegneš kdaj meh?

Bolj malo, znam še zaigrati nekaj pesmi. Nisem vsega pozabila, upam, da bom v prihodnosti našla več časa za igranje.

Ne morem tudi mimo tvojega edinstvenega modnega stila, ki nekako dopolnjuje tvojo podobo športnice. Sama izbiraš oblačila, pričesko ali ti mogoče pomaga katera od tvojih dveh sester?

Ne, kar sama. Včasih dasta kakšno mnenje, ki ga občasno upoštevam.

Nam za konec zaupaš še svoje športne načrte za naprej?

Trenutno je konec sezone, počasi začnem s treningi za naslednjo sezono, ki se začne marca in traja do konca septembra. Ostajam v isti ekipi, z vso podporo, kar je super. Poskušala bom čim več trenirati, da bom čim boljša.

Vse, ki vas zanima kaj več o Moniki pa vabim, da si ogledate njen facebook profil ali profil njene ekipe Team Dorval AM. V živo pa lahko njene tekme spremljate na Redbull Tv.

Ajda Oblak, 7. a